

Hyckleriet kring invandrarpolitiken

Så har kändisgänget med boxaren Paolo Roberto och SSU:aren Niklas Nordström i spetsen begått ännu en patetisk debattartikel. – Nu kan vi inte tåla längre, utropar de och syftar på moderaternas tankar om invandrings- och flyktingpolitiken som framförts i skriften *Land för hoppfulla*.

Den artikeln liksom merparten av debatten om invandrings- och flyktingpolitiken sker i ett uppskruvat tonläge och underbyggs sällan av annat än vanföreställningar om vad motparten har för avsikter och intentioner.

Kändisgänget lyckas med en sak, nämligen att blockera en seriös debatt och motverka ställningstaganden som grundas på fakta och verkliga förhållanden.

– Vad jag kommer att kallas efter att ha skrivit den här artikeln, vågar jag inte ens tänka på... Jag vill att Sverige ska vara ett generöst invandrarland, skriver Erik Hörstadius i

tidskriften och sätter därmed fingret på hyckleriet som präglar debatten.

Hans genomgång av hur Sverige sedan 1940-talet förhållit sig till invandrare och flyktingar vittnar om en i huvudsak generös inställning, åtminstone i förhållande till övriga västeuropeiska länder och åtminstone om man bortser från den nuvarande regeringens restriktiva politik. Hans beskrivning av "mottagningsapparaten" och det fiasko som präglar integrationspolitiken vittnar om ett totalt misslyckande.

Världen har förändrats

Välfärdsstaten byggdes när Sverige ännu var ett homogent land med en stark ekonomi och en hög tillväxt. Sedan dess har inte bara Sverige förändrats. Världen har förändrats. Men välfärdsstaten är densamma.

Därmed framstår välfärdsstatens brister i ännu tydligare dager. Det prov som invandringen utsatt den för har skapat problem, problem som nu invandrarna skylls för medan politi-

ker som Ingvar Carlsson, Mona Sahlin, Niklas Nordström och andra svär sig fria från allt ansvar. De gapar istället om rasism och hoppas kanske att de ska lyckas överrösta den förödande kritik som den socialdemokratiska välfärdsstaten utsätts för, inte minst under trycket av invandring till Sverige.

Hur gör vi med invandringen? Hur ordnar vi välfärdssystemen och hur ser vi till att invandrare ges en ärlig chans att etablera sig i Sverige?

Hörstadius pekar på det faktum att invandrare från de östra medelhavsländerna liksom från Iran driver egna företag i större, delvis långt större, utsträckning än svenskar i allmänhet. Thomas Gür visar – tvärtemot vad som ofta påstås – att de etniska och konfessionella friskolor som funnits i Sverige under lång tid och som nu växer kraftigt i antal, sannolikt är en bra språngbräda för invandrare som vill bli en del av det svenska samhället.